

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/551/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912213058
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Novotná
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6912213058.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Novotnej a členov senátu JUDr. Aleny Antalovej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti Rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 13C/203/2012 zo dňa 7. júla 2014, jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom č.k. 13C/203/2012-54 zo dňa 12. augusta 2014 prvou výrokovou vetou zamietol žalobu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zamietol. Druhou výrokovou vetou právo na náhradu trov konania žalovanému nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa domáhal, aby bol žalovaný zaviazaný zaplatiť náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Žalobu odôvodnil tým, že postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu proti dlžníkovi Antonovi Danyimu. Po podaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie mal exekučný súd rozhodnúť o žiadosti do 15 dní od jej doručenia, keď exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Súd však rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia až 19. júla 2011, hoci konanie začalo 20. júla 2010, teda k rozhodnutiu o žiadosti došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 364 dní). Ďalej v odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že čo sa týka rozdielneho výkladu ust. § 41 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) v znení účinnom do 01. júna 2011, že pokiaľ súdy podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení účinnom do 01. júna 2011 akceptovali ako exekučné tituly aj rozhodnutia vydané rozhodcovskými súdmi, tak potom zákonom č. 44/2010 Z. z., ktorým s účinnosťou od 01. júna 2010 bolo novelizované znenie ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku tak, že bola vypustená 15-dňová lehota na poverenie súdneho exekútora vykonaním exekúcie, ak ide o exekučný titul podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Okresný súd dospel k záveru, že úmyslom zákonodarcu bolo neaplikovať 15 dňovú lehotu pri poverení exekútora aj v prípadoch, keď exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, aj keď to nebolo explicitne uvedené v exekučnom poriadku. Súd totiž nie je absolútne viazaný doslovným znením zákonného ustanovenia, ale sa od neho smie a musí odchýliť, ak si to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov, ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom

celku. Ďalej uvádza, že v predmetnej exekučnej veci žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti lehota (ako to vyplýva z vyššie citovaných ustanovení Exekučného poriadku) zákonom stanovená nie je, súd však bol povinný rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia bez zbytočných prieťahov. Žiadosť o udelenie poverenia bola podaná na súd 09. septembra 2010 a súd dňa 06. júna 2011 o tejto žiadosti rozhodol, ide o taký časový úsek, ktorý nemožno považovať za zbytočný prieťah alebo nečinnosť zo strany exekučného súdu. Preto pokiaľ sa žalobca domáha náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy na základe nesprávneho úradného postupu, a to nerozhodnutia v zákonnej lehote (táto nie je zákonom daná), resp. v primeranom čase bez zbytočných prieťahov, žaloba je neodôvodnená. Nie je možné súdu pričítať čas, od podania návrhu exekútorovi do podania žiadosti exekútora súdu o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a tiež nezodpovedá skutočnosti tvrdenie žalobcu, že by o žiadosti bolo rozhodnuté až 19. júla 2011. Nejde teda v žiadnom prípade o taký časový úsek, ako to tvrdí žalobca, teda tvrdenia v žalobe nezodpovedajú skutočnosti. V závere okresný súd uvádza, že keď žalobca nepreukázal, že by v exekučnej veci, na základe ktorej žalobu podal, došlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu, teda nepreukázal, že by bola splnená jedna z podmienok pre zodpovednosť štátu podľa zákona, súd existenciu ďalších podmienok už ani neskúmal a žalobu ako neodôvodnenú v celom rozsahu zamietol. Žalovaný si uplatnil právo na náhradu trov konania (bez ich vyčíslenia), preto mu okresný súd náhradu trov konania podľa § 151 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) nepriznal, keďže zo spisu nevyplýva, že by žalovanému nejaké trovy vznikli. Okresný súd nevyhovел ani návrhu navrhovateľa na vydanie medzitýmneho rozsudku a námietkou premlčania vznesenou žalovaným sa nezaoberal, nakoľko nárok žalobcu nie je dôvodný.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec na opätovné prejednanie. V odvolaní uviedol, že súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie (odročenie) nariadeného hlavného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti, nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O.s.p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti pritom žalobca zdôraznil, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Žalobca ďalej namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo podľa názoru žalobcu k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Ďalej namietal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Žalobca ďalej uviedol, že súd úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je podľa žalobcu rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrálne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka aj chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Žalobca v odvolaní tiež uviedol, že predložil ako dôkaz o vzniku škody Znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným znaleckým posudkom je podľa žalobcu jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku, a to v posudku určenej výške. V konaní tak boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. Žalobca tiež namietal, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu

pojednávaní návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., pretože nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie vykonané prvostupňovým súdom. Rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený v zmysle § 211 ods. 2 a § 156 ods. 1, 3 O.s.p. čo bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Banskej Bystrici potom, ako súd dospel k záveru že odvolaniu nebolo možné vyhovieť.

Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012,

(1) Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

a) nezákonným rozhodnutím,

b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

d) nesprávnym úradným postupom.

(2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012,

(1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

(2) Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Odvolací súd po preskúmaní odvolaní napadnutého rozsudku prvostupňového súdu z dôvodov uvedených v odvolaní sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku pre správnosť jeho dôvodov a nenašiel dôvod, aby sa od logických a presvedčivých argumentov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku odklonil a preto na ne v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje.

Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby bol žalovaný zaviazaný zaplatiť mu náhradu škody vo výške 4 844,66 Eur a nemajetkovú ujmu vo výške 968,93 Eur, ktorá mala byť žalobcovi spôsobená nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, ktorým je okresný súd v Rimavskej Sobote s tým, že exekučný súd postupoval v rozpore s § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku, keď vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny, čím exekučný súd nelegálne vykonal opätovné posúdenie bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup. Žalobca ďalej videl nesprávny úradný postup v tom, že exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Z obsahu súdneho spisu odvolací súd ďalej zistil, že prvostupňový súd si v rámci prípravy pojednávania zadovážil predmetný exekučný spis. Z exekučného spisu 2Er/2220/2010 vyplýva, že exekútor doručil žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučnému súdu 9.9.2010. Exekučný súd skúmal exekučný titul podľa § 44 Exekučného poriadku. Zisťoval, či ide o exekučný titul vydaný v spotrebiteľskej veci, následne rozhodnutím 2Er/2220/2010-37 zo dňa 6.6.2011 žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia zamietol. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 16.7.2011 a zastavil uznesením 2Er/2220/2010-41 zo dňa 19.8.2011 exekúciu, pričom rozhodnutie o zastavení exekúcie sa stalo právoplatným 22.10.2011. Z obsahu spisu súd zistil, že prvostupňový súd predložil odvolaciemu súdu spis na rozhodnutie o námietke zaujatosti, o ktorej bolo o námietke zaujatosti, o ktorej bolo rozhodnuté tak, že konajúca sudkyňa nie je z prejednávania a rozhodnutia veci vylúčená (uznesenie 16NcC/326/2012 zo dňa 11.10.2012).

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že prvostupňový súd predvolal účastníkov konania na pojednávanie riadne a včas a zároveň ich vyzval, aby predložili alebo označili dôkazy, a to najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy predložené a označené

neskôr súd neprihliada. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu prevzal predvolanie 9.7.2014. Pojednávanie bolo nariadené na deň 12.08.2014, preto lehota na prípravu bola zachovaná. Žalobca doručil prvostupňovému súdu 7.8.2014 návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, pretože podľa jeho názoru nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci na prejednanie a rozhodnutie nestrannému súdu. Súčasne podal návrh na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti, ktorú podľa tohto podania podal na ústavný súd. Žalobcovi bolo spolu s predvolaním doručené aj vyjadrenie žalovanej. Okresný súd návrhu na prerušenie konania ani návrhu na zrušenie pojednávania nevyhovel. Na nariadenom pojednávaní rozhodol, že vec prejedná v neprítomnosti účastníkov konania. Rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania pre nesplnenie podmienok podľa § 109 ods. 1 písm. b) a § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. konštatoval, že o námietke zaujatosti rozhodol krajský súd uznesením zo dňa 11.10.2012 a zákonná sudkyňa nebola vylúčená z prejednaní a rozhodnutia prejednávanej veci. Súd rozhodol aj vo veci samej napadnutým rozhodnutím.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolacia námietka, podľa ktorej prvostupňový súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a že v konaní rozhodoval vylúčený sudca neobstojí. O tom, že konajúca sudkyňa nebola vylúčená z prejednaní a rozhodnutí veci rozhodol právoplatne jej nadriadený súd. Prvostupňový súd postupoval v súlade s ustanovením § 101 Občianskeho súdneho poriadku, keď prejednal vec v neprítomnosti účastníkov, ktorí boli riadne predvolaní a ktorým bola zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p. po tom ako zistil, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania a nezistil dôvod na odročenie pojednávania. Takýto postup v žiadnom prípade nemožno hodnotiť ako procesný postup okresného súdu, ktorý by založil vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, resp. postup, ktorým by bola žalobcovi odňatá možnosť konania pred súdom.

Pokiaľ okresný súd vec prejednal na pojednávaní, ktoré bolo riadne a včas nariadené a rozhodol vo veci samej, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Žalobca sa tejto možnosti zbavil sám tým, že sa na pojednávanie nedostavil. Odvolací súd je toho názoru, že dôvody uvádzané žalobcom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Keď tu takéto dôvody chýbali a žalobca sa pojednávania nezúčastnil, sám si zmaril možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné práva.

Žalobca vo svojej žalobe označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom z ním označených dôkazov okresný súd vychádzal, keď si zadovážil exekučný spis 2Er/2220/2010. V súlade s obsahom tohto spisu zistil, že súdu bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci žalobcu ako oprávneného, proti povinnému Antonovi Danyimu pre vymoženie 1 116,- Eur doručená 9.9.2010. Exekučný súd uznesením zo dňa 6.6.2011 žiadosť o udelenie poverenia zamietol, proti čomu žalobca nepodal odvolanie. Následne bola exekúcia uznesením 2Er/2220/2010-41 zo dňa 19.8.2011 zastavená.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR otázka, či bolo alebo nebolo porušené v konkrétnom súdnom konaní právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa skúma vždy podľa okolností konkrétneho prípadu. Podstatné sú 3 kritériá, a to zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu. Žalobca namietal, že nebola dodržaná 15-dňová lehota na vydanie poverenia pre exekútora, 15 dní od doručenia žiadosti exekútora exekučnému súdu. Podľa § 44 ods. 2 exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekučného konania, ktoré začalo spísaním návrhu do zápisnice pred súdnym exekútorom 1.3.2011 súd po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu v prípade že nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti písomné poverí exekútora, aby vykonal exekúcie. Táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods.2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadostí alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z predmetného ustanovenia je nepochybné, že 15-dňová lehota platí len pre prípady, kedy je návrh na začatie exekúcie, žiadosť o vydanie poverenia, ako aj exekučný titul v súlade so zákonom. Ak však exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom nemá stanovenú lehotu na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti na vykonanie exekúcie (pozri aj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 243/2013, IV.ÚS 605/2012).

V predmetnom prípade exekučný súd rozhodol o žiadosti na udelenie poverenia doručenej mu 9.9.2010 uznesením z 6.6.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 16.7.2011. Takýto postup je odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu. Nie nepodstatnou je aj skutočnosť, že žalobca sám iniciuje veľké množstvo exekučných konaní pred okresným súdom a za takej situácie je akceptovateľná. predmetná lehota v ktorej bolo rozhodnuté. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie žalobcu v odvolaní, že bola splnená podmienka nesprávneho úradného postupu nezodpovedá skutočnostiam obsiahnutým v príslušnom exekučnom spise a zisteniam, ku ktorým dospel okresný súd z tohto dôkazu.

Žalobcova námietka, že prvostupňový súd ignoroval tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu nebola dôvodná. Prvostupňový súd správne konštatoval, že v prípade, že nie je splnený jeden z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu, a to preto, že chýba nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci nie je potrebné sa zaoberať existenciou ďalších predpokladov tejto zodpovednosti.

Odvolacie námietky, ktoré smerujú proti záverom súdu, že škoda nevznikla, resp. že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil sám dlžník, že žalobca nešpecifikoval jednotlivé náklady vynaložené na správu a vedenie pohľadávky, je potrebné uviesť, že tieto nekorešponujú s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie bolo založené na tom, že v konaní nebolo preukázané, že bola splnená podmienka zodpovednosti za škodu, a to že exekučný súd nesprávne úradne postupoval.

K žalobcovej námietke, že prvostupňový súd neprípustne skrátil dokazovanie a žalobcu nepoučil o možnosti predkladať dôkazy je potrebné uviesť, že táto námietka nezodpovedá obsahu súdneho spisu. Žalobca bol poučený o tom, že má právo predkladať dôkazy do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania už v predvolaní na súdne pojednávanie. Napriek riadnemu predvolaniu sa na toto pojednávanie nedostavil. Navyše táto námietka ani nesmeruje alebo nekorešponduje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, keď žaloba nebola zamietnutá z dôvodu, že žalobca nepreukázal výšku škody, ale z dôvodu, že nebola splnená podmienka zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, pretože nebol zistený nesprávny úradný postup, o ktorom tvrdil žalobca, že takýmto postupom je.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa z jeho správnych dôvodov potvrdil.

Odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2, 3 O.s.p.).

Odvolací súd rozhodol o trovách konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, náhradu trov konania nepriznal, pretože svoje trovy v zákonom stanovenej lehote nevyčísľil..

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p. Úspešným bol žalovaný, avšak si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil, a preto mu súd ich náhradu nepriznal.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p. Úspešným bol žalovaný, avšak si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil, a preto mu súd ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.